

[Morten Lange.]

H. C. Toft var skam flink og venlig—og det har han også al mulig grund til—sådan tror jeg også vi andre forstod ham. Jeg synes ærlig talt ikke, at den højtærede minister havde grund til at være skuffet over det, men når jeg er bekymret over den højtærede landbrugsministers evne til at høre efter, er det naturligvis lige så meget, fordi jeg også har forstået, at mine pædagogiske evner må have svigtet.

Jeg har selvfølgelig læst hele lovforslaget om kornordningen og også ministerens udmærkede fremsættelse — og jeg vil da gerne lægge til, at de fremsættelser og bemærkninger, der er med denne gang, er skam udmærkede at få forstand af — men i og med, at jeg har gjort det, har jeg også klart forstået, at man agter at afskaffe brødkornsordningen i løbet af et års tid.

Jeg må indrømme, at når jeg har udtalt mig så ondskabsfuldt om det dårlige brødkorn, så er det, fordi det er noget, jeg før har prøvet at diskutere her i tinget, hvor jeg har fået at vide fra landbrugsministeriets daværende højeste chef, at det var ganske forkasteligt og forkert. I hvert fald hænger vi nu på den forlængede brødkornsordning i år, og min glæde over at slippe af med den til næste år — som uægtelig er stor — bliver lige så uægtelig spædet umådelig stærkt op, når man til gengæld vil sætte prisen på det øvrige korn op.

Det, jeg ønsker man skal prøve at regne og tænke igennem, er, om der, hvis man ikke subsidierede korndyrkningen så stærkt, så ikke ville ske en begrænsning i det korn dyrkede areal, om det ikke ville blive indskrænket til sådanne arealer, hvor dyrkningen er mere rentabel end på de dårlige arealer, der i dag også bruges til korndyrkning, og som slæber nedad i statistikken over det rentable. Det er jeg temmelig sikker på. Hvis vi havde sådanne mere begrænsede arealer udlagt med korn, ville statistikken nok se kønnere ud, og det ville være udmærket.

Men jeg har flere grunde til at være bekymret over kornordningen, og dem fremførte jeg også. Jeg er stadig væk af den opfattelse — og her er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Svend Haugaard — at den er en usædvanlig dårlig bremse på svineproduktionen; hvis svineproduktionen

skal begrænses, er det tosset at gøre det med en 2-årig kornordning.

Jeg har forstået, at der i det høje ting selvfølgelig er forskellige ord, man skal have den højtærede formands tilladelse til at bruge. Et af dem — og det kræver bestemt tilladelse, hvis man vil sige det affirmativt — er svinekort; det går næsten ikke, uden at man har skriftlig tilladelse fra formanden. Men jeg kan ikke se, at det er det værste, der kan forekomme i dette land. I øvrigt har jeg den opfattelse, at vore slagterier og landbrugsorganisationer bestemt er så voldsomme og stærke, at de må kunne finde frem til begrænsningsformer, der er lidt mere fornuftige end en overordentlig tvivlsom prisbegrænsningsmetode, hvormed vi kun ved én ting med sikkerhed, nemlig at den i hvert fald er til fordel for de store landbrug samtidig.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen havde jo dyrskuestemmen på, da han talte om et flæskefald, han havde hørt om. Jeg er helt sikker på, at hvis det ærede medlem talte med samme inderlighed til sine medlemmer om nødvendigheden af at holde igen på produktionen af flæsk, så ville det sikkert også få lidt virkning — det tror jeg. Ellers bliver det ærede medlem nødt til at have nogen voksenundervisning, så går det nok.

Der er ingen grund til for mig at tage stort flere af de øvrige problemer op. Der er kun én ting tilbage, jeg vil nævne, fordi det knytter an med noget, jeg vil slutte med at gentage, måske lidt mere præcist, end jeg sagde det før.

Det ærede medlem hr. Bækgaard konstaterede med sorg, at landbrugets gæld var steget så og så meget i de senere år. Jeg er ikke i tvivl om, at den er steget, men jeg er heller ikke i tvivl om, at den ikke er steget lige så meget som værdien af landbrugets ejendomme, så den procentvise gæld skal såmænd nok være faldet. Men det ærede medlem var inde på noget, som i virkeligheden var meget mere betydningsfuldt, end han måske selv fik gjort det klart: skal vi endelig støtte landbruget på en fornuftig og rationel måde — og det synes jeg der er meget der taler for at vi skal, og det har jeg fremført — er det lånene, det er gælden, det er renterne, vi skal sætte ind på.